

ROLA BABCI I DZIADKA W ŻYCIU DZIECKA

Zbliża się święto babci i dziadka. Czasem nie zdajemy sobie sprawy lub nie doceniamy ich ważnej roli w życiu naszych dzieci. To dobry moment na chwilę refleksji!

Rola babci i dziadka na przestrzeni lat uległa znacznej zmianie. Kiedyś była ważniejsza i nieco bardziej doniosła, ponieważ to właśnie dziadkowie byli zaraz po rodzicach najbliższymi opiekunami dzieci. Teraz w dobie żłobków, pogoni za pracą i rzadko występujących rodzin wielopokoleniowych, jej znaczenie się zmieniło. W dzisiejszych czasach babcia i dziadek często jeszcze pracują i nie mogą poświęcić wnukom tyle czasu, ile by chcieli. Równie często odległość jest czynnikiem, który nie pozwala na częste wizyty, czy wspólne spędzanie czasu z wnukami. Jednak mimo tych zmian, dziadkowie nadal odgrywają bardzo ważną rolę w ich życiu.

Rola dziadków w rodzinie

Bengston opisuje cztery role, które babcia i dziadek mogą pełnić w rodzinach:

1. Mogą być niejako **swoistymi „kotwicami”**, punktami odniesienia, które są szczególnie ważne w chwilach, kiedy rodzinę dosięgają problemy albo kiedy rodzina doświadcza zmian. Są świadectwem trwałości i kładą szczególny nacisk na dbałość o kontakty rodzinne.
2. Dziadkowie mogą być **rodzinnymi „ochroniarzami”**, którzy bronią trwałości rodziny, zapewniając ochronę i opiekę w niebezpieczeństwie. Zapewniają także wsparcie w czasie problemów finansowych lub tych, związanych z pracą zawodową.
3. Babcia i dziadek często są **arbitrami, sprawiedliwymi sędziami** w sporach między rodzicami a dziećmi i pełnią rolę negocjatorów w trakcie konfliktów. W takich sytuacjach pomagają wnukom zrozumieć, że rodzice chcą dla nich dobrze.
4. Ze względu na swoją rolę społeczną są często **historykami**, pomagającymi rodzinie zobaczyć ciągłość między przeszłością, a teraźniejszością. Pełnią ważną rolę scalającą rodzinę dzięki czemu zarówno wnuki, jak i cała rodzina ma silniejsze poczucie więzi i wspierania się wzajemnie.

Babcia i dziadek stanowią ogniwo łączące rodzinę jako całość.

To oni przekazują wiedzę z pokolenia na pokolenie, opowiadają o swoich przodkach, kultywują tradycje rodzinne. Dzieci chętnie słuchają tych opowieści. To podstawa do nawiązania nici porozumienia, której nie można nawiązać z inną osobą z rodziny. To właśnie dziadkowie stanowią źródło inspiracji, pasji, historii, którą mogą zarazić młodsze pokolenia. Któż inny niż babcia i dziadek tak pięknie opowiada o dawnych czasach? Dzięki pradziadkom i dziadkom dziecko zyskuje również poczucie zakorzenienia, które jest niezmiernie ważne,

ponieważ maluch dopiero kształtuje swoją tożsamość. To właśnie dziadkowie stanowią korzenie i są elementem wspólnoty, której dzieci także są integralną częścią. Stąd też stosunek dziecka do tej wspólnoty, jego poczucie bezpieczeństwa i przynależności w dużej mierze zależy od relacji z dziadkami. To babcia i dziadek gromadzą oraz przechowują rodzinne pamiątki i potrafią najpiękniej o nich opowiadać.

Rodzice wychowują, babcia i dziadek rozpieszczą.

Dziadkowie w przeciwieństwie do zapracowanych i zagonionych rodziców mają więcej cierpliwości dla wnuków. Dzięki zdobytym doświadczeniom, ponieważ już wychowali swoje dzieci, nie popełniają tyle błędów co młodzi, są najlepszymi pocieszycielami, opiekunami i powiernikami. Babcia i dziadek posiadają niesamowitą umiejętność słuchania i to słuchania o wszystkim: o kamieniach na spacerze, o problemach w szkole czy z rodzicami, o nadziejach i wątpliwościach. Każdy temat jest dla wyjątkowo ważny. Są otwarci i zawsze chętni do pomocy, nie krytykują, jak zdarza się to rodzicom, nie wyśmiewają jak koledzy – są i towarzyszą wnukom w ich radościach i smutkach.

Nie można również zapomnieć o tym, że babcia i dziadek to najlepsi kompani do zabaw, bo kto będzie pozawalał na wszystko swoim wnukom, jeśli nie oni? Kto zabierze do cukierni przed obiadem i do parku kiedy rodzice są w pracy? Dziadkowie mają czas i mogą dać wnukom to, czego tak bardzo potrzebują: siebie.

Źródło: A. Brzezińska, K. Ober-Łopatka, Radosław Stec, Katarzyna Ziółkowska (red.), Szanse rozwoju w okresie późnej dorosłości. Poznań: Wydawnictwo Fundacji Humaniora.